

ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

ΠΟΛΥ διαφέρουσι τὰ περιστατικά τῆς πρὸς τὸν Θεὸν δεήσεως ἡμῶν ἀπὸ τῶν περιστατικῶν τῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἱκεσίας. Εἰς τοὺς ἄρχοντας δὲν δύναται νὰ πλησιάσῃ ὁ καθείς· ὁ πλούσιος μόνον, ὁ ἐνδοξος, ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ σοφὸς πλησιάζει καὶ παρακαλεῖ τὸν ἄρχοντα· καὶ τοῦτο, ὅχι ὅταν ἔχῃ ἀνάγκην καὶ θέλῃ, ἀλλ' ὅταν ὁ ἄρχων προσαιρεθῇ καὶ εὐδοκήσῃ. Εἰς τὸν Θεὸν πλησιάζει ἐπίσης καὶ ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχός, καὶ ὁ ἐνδοξος καὶ ὁ ἄδοξος, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ ἰδιώτης, καὶ ὁ σοφὸς καὶ ὁ ἁμαθής, καὶ πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως ἄνθρωπος. Πλησιάζει δὲ ὁ καθείς ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, πλησιάζει ὅταν θέλῃ, καὶ παριστάμενος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ζητεῖ ὅ, τι θέλει.

Ὁ ἄρχων φεύγει, ὅσον δύναται, μάλιστα ἐὰν τύχῃ σκληρὸς καὶ βαρύνωμος, τὸ ζήτημά σου, καὶ μετὰ βίας ἀκούει τὴν δέησίν σου· ἀλλ' ὁ Θεὸς προστάττει νὰ ζητῶμεν ἀπ' αὐτὸν, καὶ ὑπόσχεται νὰ δώσῃ τὰ ζητούμενα. 'Αἰτεῖτε,' λέγει, 'καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, ἔξυρῆσθε· κροῦετε, καὶ ἀνοικήσεται ὑμῖν.' Παρὰ τοῦ ἄρχοντος ζητεῖς, καὶ λαμβάνεις πολλάκις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ βιάζει, ἐπειδὴ δὲν ἐξεύρομεν τί ζητοῦμεν· ζητοῦμεν δὲ πολλάκις τὰ βλαβερά· παρὰ τοῦ Θεοῦ ζητεῖς ὅ, τι θέλεις, λαμβάνεις δὲ πάντοτε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ συμφέρει.

'Αλλ' ἐγὼ,' λέγεις, 'πολλάκις μετὰ πίστεως καὶ κατανύξεως προσευχήθεις, καὶ ζητήσας παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸ ζήτημά μου, οὐδὲν ἔλαβον· ὅθεν εἰς μάτην προσευχομαι.' 'Αλλ' ἐὰν τὸ ζήτημά σου σ' ἐπροξένη βλάβην ἀντὶ ὠφελείας, ἡθέλεις ἀράγε τότε νὰ εἰσακούσῃ ὁ Θεὸς τὴν δέησίν σου; 'Ημεῖς βλέπομεν μόνον τὰ παρόντα, ἀγνοοῦμεν δὲ τὰ μέλλοντα· ὁ Θεὸς ἔχει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἐπίσης καὶ τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα. Σὺ μὲν νομίζεις ὅτι, ἐὰν λάβῃς τὸ ποθοῦμενον, ὠφελεῖσαι, ἐπειδὴ βλέπεις μόνον τὸ παρόν· ὁ δὲ Θεὸς, ὅστις γνωρίζει ἔξ τὸ μέλλον, βλέπει ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ φαίνεται ὠφελίμον, εἶναι βλαβερώτατον· καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἰσακούει τὸ ζήτημά σου, οὐδὲ εκπληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Τὸ νήπιον ζητεῖ πολλάκις τὴν μάχαιραν ἐκ τῆς χειρὸς σου νὰ χρησθῇ καὶ παίζει· κράζει, κλαίει, ζητεῖ τὴν μάχαιραν. Ὅμως οὐδὲ τὰς φωνὰς αὐτοῦ ἀκούεις, οὐδὲ τὰ δάκρυα αὐτοῦ βλέπεις, διότι φοβεῖσαι μήπως τραυματισθῇ καὶ φονεύσῃ εαυτό. Τοῦτο λοιπὸν αὐτὸ πράττει ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ, ὅταν ζητῇς ἀπ' αὐτὸν τὰ βλάπτοντά σε. Αὐτὸς δὲν φοβεῖται, ἀλλὰ βλέπει

καὶ ἐντελῶς γνωρίζει ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ζητεῖς παρ' αὐτοῦ, θέλει βλάψαι ἢ τὴν ψυχὴν σου, ἢ τὴν ζωὴν σου, ἢ καὶ τὰ δύο ὁμοῦ· ὅθεν δὲν εἰσακούει τὴν δέησίν σου, καὶ παρακαλῇ καὶ κραυγᾶς καὶ κλαίης. Διὰ τοῦτο λοιπὸν σὺ λέγεις ὅτι εἰς μάτην προσεύχεσαι; διὰ τοῦτο σὺ ἀμελεῖς τὴν προσευχήν; διὰ τοῦτο σὺ ἀνημονεῖς τὸ ἀπαραίτητον χρέος σου;

Χριστιανοὶ, τὰ κρίσματα, ἡ αἴσθησις, ἡ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κόσμου συνήθεια, ὁ νόμος ὁ γραπτὸς, ὁ νόμος ὁ Εὐαγγελικὸς, τὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων, αἱ προσευχαὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ λόγος, ἡ ἀνάγκη, ἡ ὠφέλεια, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ ἔργον τῆς προσευχῆς.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΣ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ.

ἘΠΙΣΤΟΛΗ Δ'.

Ἡθελὰ προτερήματα τοῦ καλοῦ
Διδασκάλου.

ΜΕΤΑΞΕ ΤΟΥΤΩΝ ΑΝΑΝΤΙΩΡῆΤΩΣ Εἶναι

Α'. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀληθινὴ εὐσέβεια. Διότι ποῖος εἶναι ὁ μέγας καὶ κύριος σκοπὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως; Ἄλλος δὲν εἶναι εἰμὴ ἡ ἀνάπτυξις καὶ τελειοποίησις τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων,—ἡ προετοιμασία τῆς ἀνθρώπου διὰ τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς, εἰς τοὺς ὁποίους προώρῃσεν αὐτὸν ὁ Πλάστης. Πόσον ἀπατῶνται λοιπὸν οἱ θεωροῦντες τὴν παιδείαν ὡς ἀφορῶσαν μόνην τὴν παρούσαν ζωὴν! Αὐτοὶ νομίζουν ὅτι λείπει οὐσιωδῶς ὁ διδάσκαλος ἀπὸ τὰς χρεῖς του, ἐὰν δὲν καταστήσῃ τοὺς εἰσὺς των ἱκανοὺς νὰ λογαριάζωσι δραχμὰς καὶ δίστηλα, ἀλλ' οὐδὲ ἐρωτῶσιν ἂν τοὺς διδάσκη νὰ ἐνθυμῶνται τὸν Αἰμιουρογὸν αὐτῶν εἰς τὰς νεανικὰς των ἡμέρας! Εἶναι φανερώτατον, ὅτι ὁ διδάσκαλος δὲν δύναται νὰ ἐμπνέῃ εἰς τοὺς μαθητὰς του ἄλλα αἰσθήματα παρὰ τὰ ὁποῖα τρέφει ὁ ἴδιος. Οὐδεὶς λοιπὸν εἶναι ἄξιος νὰ διδάσκη τοὺς ἄλλους, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδιά καὶ ἡ ζωὴ δὲν κυβερνῶνται ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, μ' ἄλλας λέξεις, ὅστις δὲν ἔχει ὁ ἴδιος τὴν ἀρχὴν τῆς σοφίας.

Β'. Ὁ μαλό της διαθέσεως. Χωρὶς ταύτην εἶναι ἀδύνατον νὰ διοικῇ τις σχολεῖον, ἢ νὰ διδάσκη μὲ ἐπιτυχίαν. Ὅποιος ἔχει διάθεσιν ἀκατάστατον δὲν δύναται νὰ ἦναι ὁμοίωμορφος εἰς τὰς κρίσεις του. Τὰ ἀντικείμενα ἀλλάσθαι κατὰ τὸ φαινόμενον, ὡς ἀλλάσσουν τὰ πάθη του. Ὅ,τι νομίζει τὴν μίαν ὥραν ὀρθὸν, τὴν ἄλλην ἐνδέχεται νὰ τὸ στοχασθῇ ἄτοπον. Εἰς ὁποιανδήποτε βίου περίστασιν διαθέσεις ἀνώμαλος καθυποβάλλει τὸν ἔχοντα αὐτὴν εἰς ἀναριθμήτας ἐνοχλήσεις, μάλιστα δὲ ὅποτε καὶ